

ใบไม้ในฝัน

illust : KAMUJI 710 story : umms

แบบเขียน

illust : KAMUI 710 story : unns

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ซัดเขียนด้วยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

ลำดับที่ 104

แบบเย็บ

เขียนโดย นทกร

พิมพ์ครั้งแรก : กันยายน 2563

ราคา 255 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

สำนักพิมพ์ Deep

4/11 หมู่ 11 ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12120

ISBN : 978-616-00-4111-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์โฆษณา : บริษัททศพรบิลเลี่ยนกรุ๊ป จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพันธ์ เรืองณรงค์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกชະໄຍ บรรณาธิการสร้างสรรค์ : ทัฬหี แต่แดงเพชร

หัวหน้ากองบรรณาธิการคัลเลอร์นวนิยาย : ทัฬหราช บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ อุมมาพร สกุลบัณฑิต

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรีณย์รัชต์ เชียงไกรเวช สุชาดา ใจสุข

บรรณาธิการเล่ม : นพวัฒน์ สุวรรณช้าง พิสุนัยอักษร : ปันพารีย์ พวงทวย

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง ปก/ภาพประกอบ : KAMUI710 รูปเล่ม : นินท์ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัททศพรบิลเลี่ยน กรุ๊ป จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 83 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : satapomfantasy@gmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapombooks.com

กองบรรณาธิการคัลเลอร์นวนิยาย : satapombooks.editor@gmail.com

www.satapombooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคมนักพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.kasbook.com/greenreadpaper

00

กิ่งอสรพิษชุกอสังหนางทะล่อมหลอก เชื่อเชิญให้ลุ่มลองแอปเปลลิกลับแห่งเอเดน

เสียงครีตคราดตังขึ้นในเวลา 06.30 น. เหมือนเช่นทุกวัน
เป็นโทรศัพท์ที่ตั้งปลุกเอาไว้ของนาฏยะ
ในห้องนอนของนาฏยะ
บนชั้นสองในบ้านหลังใหญ่ของนาฏยะเอง
แล้วไม่นานหลังจากนั้นนาฏยะก็เอื้อมมือออกจากผ้าห่มไป
กดปิดนาฬิกาปลุกให้เลิกส่งเสียงนำรำคาญออกมาเสียที
เขาขยับพลิกตัวออกจากกำแพงเย็นเฉียบ การซุกซบซดตัวอยู่ใน
ในมูมแคบ ๆ ดูคล้ายจะเป็นท่านอนประจำ ดวงตาเรียวรีปริ้อเปิดขึ้น
ช้า ๆ ผ่านววมฝืนนุ่มอบอุ่นที่ปิดหน้าอยู่ถูกยกออกไป
แสงในเช้านี้ไม่จัดจ้า ฤดูฝนในเดือนมิถุนายนมักมีฝนพรำลามา
ไปถึงตกกระหน่ำในตอนกลางคืน แล้วทิ้งหลักฐานเป็นความฉ่ำชื้น
ที่นอกระเบียงในตอนเช้า กับหยดน้ำเม็ดกลม ๆ บนกลีบใบของ
ต้นไม้ที่ปลุกไว้คุยเล่น
ใช่...งานอดิเรกของเขาคือการพูดคุยกับต้นไม้ หรือไม้ก็นั่งคุย

กับปลาทองสีคุณในตู้ปลา

เขาเลี้ยงปลาทองอยู่สี่ตัว ชื่อคุณโน้ คุณตันหน คุณอินทะ และคุณอัยย์ อันที่จริงเขาไม่ได้ตั้งใจจะเลี้ยงปลารวมถึงตั้งชื่อแปลก ๆ ให้พวกมัน แต่จำเป็นต้องเลี้ยงไว้เพราะปลาทองสีคุณที่ว่าได้มาตอนวันเกิด

เพื่อนชื่อปลาทองให้เขาเป็นของขวัญวันเกิดเมื่อปีที่แล้ว พร้อมตั้งชื่อให้ปลาทองกันเองจนเสร็จสรรพ ด้วยเหตุผลที่ว่าเขาจะได้ไม่เหงาจนเกินไปนัก ในเวลาที่พวกมันไม่ได้อยู่ด้วย

ว่าแล้วก็เดินไปหยอดอาหารปลาให้บรรดาสีคุณทั้งหลาย เอามือลงไปลูบหัวทักทาย จากนั้นก็ถอดเสื้อยัดใส่ลงในถังลงในตะกร้าสำหรับใส่ผ้าที่ใช้แล้ว

กิจวัตรอย่างต่อเนื่องต่อไปคืออาบน้ำ นาฏยะใช้เวลาจัดการตัวเองไม่ถึงครึ่งชั่วโมงด้วยซ้ำ จากนั้นก็ออกจากห้องนอนลงมาที่ชั้นล่างของตัวบ้านทันที

เขาตั้งกาน้ำร้อนเตรียมชงกาแฟแบบเฟรนช์เพรส ปริมาณกาแฟตัวบดสองช้อนครึ่งคงพอให้มีแรงไปถึงตอนบ่ายได้ละมั้ง จัดการเทน้ำร้อนอุณหภูมิเก้าสิบสามองศาลงบนผงกาแฟจนปริมาตรน้ำสูงได้ระดับ กดฝาครอบอัดความดัน จากนั้นก็รอให้กาแฟได้ที่

ยกมือขยี้เส้นผมที่เพิ่งสระเสร็จเป็นการฆ่าเวลา มองกรอบรูปครอบครัวที่มีประดับบ้านเอาไว้เฉยๆ เท่านั้น นอกจากเขาก็ไม่มีใครคนอื่นอยู่ในบ้านนี้หรอกนะ พ่อแม่แยกทางกันตั้งแต่เขาอยู่ ม. ตัน จากนั้นทั้งคู่ก็มีครอบครัวใหม่ ทั้งหลักฐานของความรักที่ล้มเหลวอย่างเขาเอาไว้ ซดใช้ให้แก่ความรู้สึกผิดด้วยการโอนเงินเข้าบัญชีความล้มเหลวทุกเดือน

นาฏยะไม่เคยขัดสนเรื่องเงินทอง แต่เป็นเด็กมีปัญหาแน่ๆ ในเรื่องการแสดงออกทางอารมณ์ หลังเรียนจบ ทั้งฝั่งพ่อและแม่ดูจะต้องการตัวเขาไปช่วยงานมาก และเพราะยังตัดสินใจไม่ได้ว่าจะไปอยู่กับใคร เขาเลยเลือกขอทุนเรียนต่อป.โทที่มหาวิทยาลัยเดิม

ทุนได้เปล่าเสียด้วย การที่พ่อกับแม่ขู่ว่าจะไม่ส่งเสียเรียนต่อเลยไม่ใช่ปัญหาใหญ่โต

นาฏยะรู้ว่าตัวเองชอบเรียนหนังสือ อาจเพราะช่วงชีวิตมหา'ลัยเป็นช่วงที่สนุกที่สุดของเขาแล้วละมัง แม่หน้าตาตอนเรียนจะดูไม่สบอารมณ์ตลอดเวลาจนเป็นเอกลักษณ์ก็ตาม

บอกแล้วว่ามีปัญหาในเรื่องการแสดงอารมณ์ ไม่ได้หยิ่งอย่างที่ถูกกล่าวหาหรอก

หลังตีמדาร์สชาติกาแพซมๆ จนหมดแก้ว นาฏยะก็พาตัวเองเข้ามาอยู่ในรถยนต์ส่วนตัวก่อนจะพบว่ามันสตาร์ทไม่ติด

เขาได้แต่สบดเป็นคำสั้นๆ ออกมาว่าจิบหาย จากนั้นก็ต่อสายตรงหาเลขาคณสิณิขของพ่อเรื่องซ่อมรถในทันที

พ่อติดต่อกลับมาหลังจากเวลาผ่านไปแล้วเป็นชั่วโมง เพื่อบอกว่าพรุ่งนี้จะส่งรถยนต์คันใหม่เอี่ยมมาให้ใช้ ส่วนวันนี้ก็จะส่งรถมารับ

แต่ดูเหมือนจะไม่ทันซะแล้วละ

แม้ว่าพ่ออยากจะทำใจเพราะหวังผลให้เขาไปช่วยงานพ่อในภาคหน้า แต่ว่าไม่ทัน...

เขาตอบกลับเสียงนี้มอย่างแสนสุภาพว่า *ไม่ต้องเป็นห่วงครับ ผมอยู่บนรถไฟฟ้า แล้วเก็บมือถือเครื่องบางลงในกระเป๋ากางเกง หลังจบบูรุษะ ยืนเฝ้าตัวในตู้รถไฟโดยสารแสนอึดอัด อีกไม่กี่สถานีก็ถึงจุดหมายปลายทางแล้ว*

...มหาวิทยาลัย วันนี้เปิดเทอมวันแรก

“ผมไม่เช็กชื่อ ไม่ควิชีในคาบ สไลด์ทุกอันจะอัปโหลดให้
หลังสอนเสร็จ ถ้าคิดว่าผมสอนไม่รู้เรื่องก็ไม่จำเป็นต้องเข้า ส่วน
สไลด์นี้เป็น Course Syllabus ของทั้งเทอม อธิบายเสร็จแล้วผมจะ
อัปโหลดให้”

ไมค์ที่จ่ออยู่ที่ริมฝีปากหยักถูกดันออกห่าง เจ้าของคำพูดยียด
ยาวลุกขึ้นจากการนั่งไขว่ห้างมายืนเต็มความสูง เลเซอร์พอยเตอร์
ในมือชี้ไปยังจอภาพ สีที่ฉายออกมาจากจอโปรเจคเตอร์ดูผิดเพี้ยน
ไปจากในแมคบุ๊กพอสมควร

ห้องสไลปยกสูงทำให้คนที่ยืนเบื้องหน้าดูโดดเด่นแม้ว่าไฟบาง
ส่วนจะถูกดับเพื่อให้จอภาพสว่าง อาจเป็นเพราะส่วนสูงหนึ่งร้อย
แปดสิบห้าเซนติเมตร หรือไม่ก็เป็นเพราะใบหน้าหล่อเหลาของ
ศาสตราจารย์อายุน้อย

ไฟที่ฉายออกมาจากเครื่องฉายภาพลาดกระทปไปตามเสื้อผ้า
ของอาจารย์ลลิตตอนที่เขายับ ดวงไฟคล้ายจับภาพการเคลื่อนไหว
ของร่างสูงที่ยืนพึงสะโพกกับขอบโต๊ะ ริมฝีปากได้รูปเอ๋ด้วยน้ำเสียง
ทุ้มต่ำ ก้องกังวานน่าฟังแม้ไม่ได้ใช้ไมค์

เรื่อยเรื่อยแต่เต็มไปด้วยพลังงาน มีเสน่ห์ชนิดหาตัวจับยาก
บุคลิกภาพดี มันสมองเป็นเลิศ

นั่นแหละเขา ศาสตราจารย์ ดร. ลลิต

“วันนี้พอเท่านี้ มีใครจะถามอะไรผมมั๊ย”

ทั้งห้องเงิบกริบคล้ายตกอยู่ในมนตร์สะกด ตามคัมภีร์ตีตกาล
เชกเช่นเดียวกับเส้นผมยุ่งเหยิงกวาดมองโดยรอบก่อนเอ่ยต่อ

“ถ้าไม่มีใครถาม เลิกคลาสได้ครับ”

“อาจารย์คะ ทำไมหมดเวลาเร็วจัง”

“...จะบ่ายสองแล้วนะ” ยืนพูดคนเดียวมาตั้งสองชั่วโมงกว่าให้หมดเวลาเถอะ คอแห้ง...

“สอนต่อได้มั๊ยคะ” เด็กสาวในชุดนักศึกษาทำตาปริบ ๆ อยากรู้อยากเห็นมองอาจารย์ประจำคลาสคนนี้อีกสักนิดก็ยังดี

แม้เสียงลือลือหนาหูว่าวิชานี้ยาก แต่ความหล่อของอาจารย์ต้นกลับความยากเอาไว้จนมิดเม้น เซ็กซ์แอปพิลสูงอะไรขนาดนั้น ทำอะไรก็น่ามองไปหมด

ตอนยกมือขึ้นเฉลยเส้นผมยุ่ง ๆ เพราะไม่ได้เซตก็น่ามอง การเอนพิงที่ขอบโต๊ะแล้วกอดอกไว้หลวม ๆ แบบนั้นทำเอาคนมองตายได้เลยนะ

ชี้แมลงวันเม็ดเล็ก ๆ ตรงใต้ตาก็น่าสัมผัสชะมัด ปากกระจับสังกรมชัด จมูกโด่งเป็นสัน ตาคมลึกกลับเหมือนตาเหยี่ยว

ไหลปลาร้าได้รูปสวยเผยให้เห็นจากเสื้อเซ็ทคอสเพลย์ ที่หลังโบหูจนถึงลำคอมีชี้แมลงวันไล่เรียงกันอยู่หลายเม็ด

สาม...หรือสี่ไม่แน่ใจนัก

ไม่แน่ว่า...ได้ร่มผ้าอาจจะมียีก

“วิชาอาจารย์ดีมากมายคะ” พูดอย่างคนเพื่อ ก่อนถูกดับฝันด้วยประโยคต่อมา

“แต่ผมชอบเกรดนักศึกษาขนาด”

“จ้อ หนูจะเอา A วิชานี้เพื่ออาจารย์”

“แบบนั้นก็พยายามเข้าแล้วกันครับ” กดยิ้มลึกซึ้งงมปากลลิตตัดบทเล็กสนทนา จัดการเก็บแมคบุ๊กส่วนตัวลงในกระเป๋า เขาสะพายเป้ขึ้นพาดบนไหล่เพียงข้างเดียวเท่านั้น รองเท้าหนังสังเสียดก็ก ๆ ตอนย้ายออกมาจากห้องเรียน

มีสอนอีกครั้งในอีกครึ่งชั่วโมงข้างหน้า ระหว่างนี้เลยคิดว่าจะไปหากาแฟดื่มสักหน่อย ได้ดีก็คณะมีร้านกาแฟที่เขาเป็นลูกค้าประจำ การหยุดยืนนั่งรอประตูเลื่อนอัตโนมัติเปิดกว้าง ทำให้มีเวลาสังเกตสิ่งรอบตัว

เขาเห็นใครบางคนในร้านยกแก้วกาแฟขึ้นดื่ม

ใครบางคนยื่นตัวเมื่อพบว่าแก้วเครื่องดื่มของตัวเองว่างเปล่า

ใครบางคนคนนั้นเลิกสนใจการเติมน้ำแล้วกลับมาสนใจหนังสือเล่มหน้าตรงหน้า

ใครบางคนคนนั้น...

คือนางูยะ...คือเจ้านาย

ความรู้สึกท้อใจไม่ทั่วห้องรวมถึงประหม่าเกิดขึ้นกับเขาอีกแล้ว มันเคยหายไปนานแล้วนะ แล้วเขาก็คิดว่าตัวเองตัดใจจากเด็กคนนั้นได้แล้วด้วย

แต่ไม่เลย...แท้ที่จริงไม่เคยเลย

ใบหน้าเซ็ดหยิ่งถือดียังคงสะกดให้เขาเพลอไพลอแอบจ้องมองอย่างไม่ลดละ ท่าทางเหนียวหนายไม่สนใจสิ่งรบกวนด้านก็เช่นกัน เด็กอะไร หน้าหยิ่ง เย็นชา เกรี้ยวกราด ก้าวร้าว...

แต่การยกแก้วเครื่องดื่มขึ้นดื่มอีกครั้งเพราะลืมไปว่ามันหมดแล้ว ยืนยันกับเขาว่านางูยะไม่ใช่คนเลวร้ายอะไร

ออกจะเด๋อตา มีน ซีน

ดูน่ารักดี...

จนเพลอตัวยืนจ้องเจ้านายอยู่หลายนาที ไม่รู้ตัวเลยว่าเพลอ ยิ้มให้แก่คนในสายตาตั้งแต่เมื่อไร ก่อนจะมีหนึ่งคำถามเกิดขึ้นในใจว่า เด็กหัวกะทิจากภาคการบินมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไรกัน

เรียนต่อ?

น่าจะใช่...

ไว้ค่อยลองไปหลอกถามอาจารย์ประจำภาคนั้นดู

“อาจารย์ลิตรับเหมือนเดิมใช่ไหมคะ” พนักงานที่คู้หน้าค้ำตา
เอ่ยถามลิตที่เดินไปหยุดหน้าเคาน์เตอร์บาร์ เลี้ยวหน้าค้มคร่ำม
พยักรับก่อนเหือบหางตาไปทางทิศที่นาฏยะนั่งอยู่

ได้เจอกันอีกครั้ง เรื่องบังเอิญหรือว่าคิดปิดตัวน้อยเป็นใจ

ควรจะไปทักทายอย่างหวังผลดีมีัย

ดี...เลิกปอดแหกได้แล้วลิต

“ผมขอเป็นสองแก้ว”

“อีกแก้วเขียนชื่ออาจารย์เหมือนเดิมนะคะ”

“ไม่...เขียนว่าเจ้านาย”

แต่ระวังไว้ อย่าเพิ่งให้เจ้านายรู้ตัว

แก้วเครื่องดื่มที่มีหยาดน้ำเกาะพราวถูกวางลงบนโต๊ะ
นาฏยะเหือบตาเล็กริซึ่มให้ความสนใจกับมัน เขาจับสังเกตนิ้วเรียว
สวยที่ซັกกลับ ก่อนเบนสายตารู้นไปมองหน้าคนที่วางแก้วกาแฟ
ลงมา แล้วพบว่าเป็คนที่เขาคู้เคย แม้จะยังไม่เคยคุยกันสักคำ
ก็ตาม

อาจารย์ภาคเครื่องกลคนนั้น...

ลิต

เปลอเสียมารยาทจับจ้องไปหน้าค้มน้อย่างให้ความสนใจ
การเห็นผ่าน ๆ อยู่หลายครั้งเคยแอบคิดว่าดูดีอยู่เหมือนกัน ครั้น
พอได้มองจริง ๆ กลับพบว่ามิอะไรบางอย่างในนัยน์ตาดูคมดิ่งดูด
กันไว้ให้ยากเกินกว่าจะละลายตา

อันที่จริงลิตดูดีมาก...

เขาชอบขี่แมลงวันเม็ดเล็กตรงได้ตาข้างขวากับตรงปลายจมูก
ที่สุด

แล้วก่อนจะถูกดึงดูตให้สติพราเลือนไปมากกว่านั้น นาฏยะก็
จัดการเปลี่ยนท่านั่ง กางขาหยัดพื้นกว้างพอประมาณ คิ้วเข้มเหนือ
ดวงตาเฉยชาเล็กน้อยแล้วตามออกไป

“เมื่อก็เรียกผมหรือครับ”

“ครับ เห็นคุณนั่งอยู่ตรงนี้มาลักพิกเลยเข้ามาทักดู”

“คุณ...เอ่อ ไม่ลืออาจารย์นั่งก่อนมั๊ย”

“เรียกคุณก็ได้ ผมไม่ได้สอนคุณ ไม่จำเป็นต้องเรียกอาจารย์”

“ครับ” เพลอตัวประสานมือไว้ที่หน้าตัก ท่าทางของนาฏยะ
ยิ่งดูเย่อหยิ่งเป็นเท่าตัว

ไม่...ไม่ใช่หยิ่ง ที่จริงเขาแค่ประหม่า รู้สึกติดขัดที่ลลิตไม่นั่ง
ลงตรงเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม ทั้งยังดูไม่สปรอกรมณ์ตอนถูกเขาเรียกว่า
อาจารย์ด้วย

“กาแฟแก้วนี้ให้คุณนะ”

“เนื่องในโอกาสอะไรครับ”

“แค่เห็นว่าเครื่องดีมีคุณหมดแก้วแล้ว...เท่านั้นเอง”

“ขอบคุณครับ”

“ผมมีสอนต่อ ต้องไปแล้ว ไว้เจอกัน”

นาฏยะขยับตัวอีกครั้ง ผงกหัวรับ ประหม่ากับการมาไวไปไว
มากขึ้นทุกที

“ครับ ไว้เจอกัน”

คนพูดไม่เก่งไม่รู้ว่าต้องเอ่ยลาแบบไหน สุดท้ายเลยเลือกใช้
คำลาแบบเดียวกับกับอีกฝ่าย

นาฏยะเพลอตัวมองคนตัวสูงหมุนตัวหันหลังเดินจากไป จาก

นั่นถึงค่อยกลับมาสนใจแกว่เครื่องดีมที่อยู่ตรงหน้า
ข้างแกว่เขียนชื่อ 'เจ้านาย'
ลลิตจำชื่อของเขาได้...ความจำดีจัง
มีหน้าซำยังสังเกตเห็นอีกว่าน้ำโนแกว่เขาหมด ว่าแต่ว่า...
กันแกว่ที่ว่างเปล่า ลลิตเห็นได้ยังงันนะ

ตัวอย่าง

หลงกลกัดกินตามคำเชิญชวน ระลึกจำเกิดขึ้นในความทรงจำ

ร้านกาแฟใต้ตึกคณะวิศวกรรมศาสตร์กรุงเทพฯ
ไอเวอร์ไซต์รอบด้านเพื่อให้มองเห็นบรรยากาศภายนอก
ค่าแล้ว...

นาฏยะบอกกับตัวเองหลังเงยหน้าขึ้นมาจากกอนั่งสือ เขา
สังเกตว่าฝนที่ตกหนักติดต่อกันมาหลายชั่วโมงเริ่มซา บางทีนี้อาจ
ถึงเวลาที่เขาต้องเก็บของกลับบ้าน

คิดได้ดังนั้นก็รีบก้าวของบนโต๊ะลงในกระเป๋า โดยไม่ลืมนับ
จำนวนปากกาอันเป็นนิสัยที่ชอบทำเป็นประจำ มันครบตรงตาม
จำนวนที่เคยนับก่อนหน้านั้น ไม่เหมือนตอนอยู่กับกลุ่มเพื่อนรัก
ที่มักขอยืมแล้วลืมคืน

ตอนนั้นเอามาเขียนห้า แต่มักจะเหลือกลับบ้านแค่สอง
เรื่องปากกาที่หายไปน่าจะเป็นไม่กี่เรื่องในชีวิตนี้หรือที่เข
ออกปากไวยวายเป็นครั้งพอเห็นว่าปากกายังอยู่ครบแทนที่จะดีใจ กลับ
กลายเป็นว่าถูกระลอกคลื่นความรู้สึกบางอย่างถาโถมโจมตี

มันถูกเรียกว่าความเจ็บเหงา

ใช่ เหงา...

เหงาจนรู้สึกคิดถึงสี่คุณที่บ้าน และนาฏยะคิดว่าเขาควรรีบกลับไปให้อาหารพวกมัน

ใช้เวลาไม่นาน ข้าวของที่วางเกลื่อนโต๊ะก็ไปนอนแฉะหนึ่งเรียบริ้วอยู่ในเป้ใบเหลือง นาฏยะยกมันขึ้นสะพายบนไหล่เพียงข้างเดียวเท่านั้น ทว่าตอนที่สองมือคว้าแก้วน้ำกับขวดน้ำดื่มเตรียมจะนำไปทิ้ง ความทรงจำตันหวนคิดไปถึงเจ้าของแก้วเครื่องดื่มว่างเปล่าหนึ่งในสองแก้ว

ลลิตก็สะพายกระเป๋าบนไหล่ข้างนี้ตอนเดินเข้ามาทัก กระเป๋าที่อาจารย์คนนั้นสะพายจะหนักเท่ากระเป๋าบนไหล่เขาหรือเปล่า

อาจเท่า มากกว่า หรือน้อยกว่า

ข้างมันเถอะ ไม่ใช่เรื่องที่จะต้องสนใจ

สะบัดสายหน้าละทิ้งความคิดที่ลงความเห็นเงิบ ๆ ในใจว่าไร้สาระ แล้วโยนแก้วเครื่องดื่มว่างเปล่าลงสู่ถังขยะ จากนั้นก็ตามด้วยขวดน้ำดื่มที่เหลือน้ำเปล่าติดอยู่แค่ก้นขวด

หยุดนิ่งรอให้ประตูอัตโนมัติเปิดกว้าง เดินตัวตรงออกนอกอาคาร ตั้งใจเลียบทางเท้าติดถนนมุ่งสู่จุดจอดรถแท็กซี่หน้ารั้วมหาวิทยาลัย

แต่ระหว่างที่กำลังจะเดินไป นาฏยะคิดว่าวันนี้ตัวเองคงโชคไม่ดีเท่าไร เพราะฝนที่เพิ่งขาดเม็ดดันโปรยปรายลงมาอีกที

เขารีบเดินกลับเข้าไปหลบอยู่ใต้ตึกคณะตามเดิมก่อนที่ฝนจะตกหนัก เส้นผมเปียกละอองน้ำจนต้องเสยไปด้านหลังไม่ให้หล่นมาปรกจิ้มตามใบหน้า มือไม้ยกขึ้นเช็ดหน้าเช็ดตา ถอนหายใจ หนึ่งเงียบปล่อยลมกรรโชกพัดผ่านร่างกายไปครึ่งแล้วครึ่งเล่า

พร้อมกับคำถามที่ว่า เมื่อไรฝนจะหยุดตกสักที
 จังหวะย่ำแย้ เนื้อตัวเปียกปอน ดวงตายกเฉียงเล็กเรียว
 เหลือบมองทางที่มีเสียงย่ำเท้าใกล้เข้ามา

นาฏยะยีนใกล้บันได คนที่อยู่บนอาคารน่าจะกำลังกึ่งเดินกึ่ง
 วิ่งลงมา หัวใจดีใจเดียวกับปรากฏตัวอยู่ตรงหน้า นาฏยะแน่ใจว่าตนเอง
 รู้จักคนที่ปรากฏตัว

อาจารย์ลิต...เจอกันอีกแล้ว

ก้มหัวลงเป็นการทักทาย ไม่ยิ้ม สีหน้าเฉยชา

กลับเป็นอีกฝ่ายที่เอ่ยทักขึ้นมาก่อน การสืบทักเข้าหาดูไม่
 รีบร้อนให้ใครตื่นกลัว

“ยังอยู่อีกหรือ”

ยังอยู่อีกหรือ?

หมายความว่ายังไง

“ครับ”

“ดีแล้วนะ ทำไมคุณยังไม่กลับบ้านอีก” เสียงทุ้ม ๆ เจือปน
 มาด้วยความห่วงใย ตาคมกวาดมองเนื้อตัวเปียกปอนของเจ้านาย

“กำลังจะกลับครับ แต่ว่าฝนมันตก”

“หือ?”

“ผมไม่ได้เอาจานมา คงต้องรอให้ฝนหยุดก่อน” ห่างกันเพียง
 หนึ่งช่วงแขน แต่นาฏยะกลับรู้สึกอึดอัด กลิ่นน้ำหอมเย็นชื่นปอดกับ
 แวดตาลีกลับคล้ายเป็นด้ายที่พันรัดไม่ให้เขาขยับตัว

ลลิตตัวสูงกว่าเขานิดหน่อย สูงพอ ๆ กับไอ้ตันเลย

สงสัยเพราะชอบเล่นบาสเหมือนกัน อันที่จริงก็เจอบ่อยอยู่
 นะ โดยเฉพาะตอนไปหาเพื่อนที่สนามบาส

“คุณกำลังจะกลับบ้านหรือครับ” นาฏยะถามกลับ มือกำ

กระซิบที่สายกระเป๋าสตางค์ความอึดอัดที่เกิดขึ้น

“อ้อ เพิ่งเคลียร์งานเสร็จ”

“ทำงานล่วงเวลา เหนื่อยแย่เลย”

“ผมชินแล้ว แล้วคุณอยู่หอแถวนี้หรือเปล่า ผมไปส่งให้ได้จะ
น่าจะอีกนานน้อยกว่าฝนจะหยุดตก”

“ผมไม่ได้อยู่หอ มีเรื่องนิดหน่อยเลยกลับไปอยู่บ้าน อาจารย์
ไปทางไหนครับ ถ้าผ่านรถไฟฟ้าผมขอติดรถไปด้วย”

“ผ่าน ต้องไปเส้นนั้นพอดี บอกแล้วไงว่าไม่ต้องเรียกอาจารย์”
คิ้วเข้มขมวดเข้าหากัน พรึบตาเดียวเท่านั้นก็คลายออก

ลลิตกดยิ้มลึกตรงมุมปากตอนที่เห็นเจ้านายยกมือขึ้นลูบ
ต้นคอด้านหลังอย่างแก้ัง

“ครับ จันทอรบกวนคุณด้วย”

“บ้านคุณอยู่ใกล้รถไฟฟ้าหรือ” ลลิตขยับตัวเดินนำไปทาง
อาคารจอดรถ เขาเขายับซ้ากว่าปกติ ไม่วีร้อน ไม่เร่งเร้า มองเงา
ของนาฏยะที่ขยับเพราะอีกฝ่ายเดินตาม

“อ้อ ลงศาลาแดงแต่ต้องต่อวิน”

“จันทผมไปส่งที่บ้าน”

“ใกล้นะ...” ตาเรียวเหลือบมองคนตรงหน้า ก่อนลืมนิดว่าตัวเอง
พูดอะไรออกไปเพราะชี้แมลงวันเม็ดเล็ก ๆ ตรงหลังต้นคอ

คอลลิตสวย ปกเสื้อเซ็ทที่เผยออกเผยให้เห็นจุดเล็ก ๆ วัณ
แวมในจุดที่ต่ำกว่าปกเสื้อทางด้านหลัง

นาฏยะคิดว่ามันเป็นชี้แมลงวัน โทษลลิตแล้วกันที่สวมเสื้อตัว
ใหญ่ทั้งยังไม่เรียบริ้อย เลยต้องถูกลนลามทางสายตา รวมถึงทำให้
เขาคิดอะไรแปลก ๆ อย่างเช่นการกระซิบคอเสื้อของลลิตออกแล้ว
นับจำนวนชี้แมลงวันจุดเล็ก ๆ อย่างจริงจัง

มันขับเลนที่เข้ายวนบนผิวเรียบเนียน
ทุกอย่างที่หลอมรวมมาเป็นเขาดูฮอตจริงอย่างที่เคย์ได้ยินมา
คนบ้าอะไรวะ ฮอตกระทั่งชี้แมลงวัน
เกินไป...เกินไปมากจริง ๆ
“นาย...เจ้านาย...”

“ครับ” หลุดออกจากภวังค์ความคิด ปริวิตกเข้ามาแทนที่ความคิดแปลก ๆ

“ผมถามว่าบ้านคุณอยู่ตรงไหน”

“ชอย A...คุณจะไปส่งผมจริงหรือ” นาฎยะถามย้ำ พลางมองนิ้วได้รู้ปกตปลดล็อกประตูรถยนต์

ไฟรดคันหนึ่งสว่างขึ้นในแสงสลัวราง ไม่ต้องบอกนาฎยะก็รู้ว่าต้องเดินไปที่รดคันไหน

BMW ก็ดูเหมาะกับเขาอยู่ละมั้ง เรียบ หูหრა สมรรถนะยามขับชี่ยอดเยี่ยม

“ใช่ จะไปส่ง แล้วทำไมไม่อยู่หออแล้วล่ะ” คนตัวโตโยนกระเป๋าไปไว้ที่เบาะด้านหลัง จากนั้นก็ยึดตัวเข้าไปนั่งตรงฝั่งคนขับทันที

เจ้านายที่ยืนรอให้ลลิตนำเข้าไปในรถก่อนจึงเปิดประตูรถตามเข้าไปนั่ง

“หออที่เคยอยู่เป็นหออแพน”

“...”

“แต่เลิกกันสักพักแล้ว ตั้งแต่ก่อนเรียนจบ ผมก็เลยกลับไปอยู่บ้าน”

“อ่อ...เหงาเลยสิ”

“ไม่ค่อยครับ ชินแล้ว”

“...แอร์มันเย็น เอาเสื้อไปคลุมไว้ ผมซั๊กแล้วยังไม่ได้ใส่ ติดรถ

ไว้เพื่อมีประชุมกับอธิการบดีเฉยๆ”

ไม่ทันปฏิเสธรักคำ ลี้อคลุมสีคำก็โยนแหมะมาวางตรงหน้าขา กลิ่นหอมๆ ของน้ำยาปรับผ้านุ่มฟุ้งขึ้นมา นาฏยะจับเสื้อขึ้นมาทางคลุมตัวตอนที่รถยนต์เคลื่อนตัวพอดิบพอดี

เขาขยับแว่นสายตาแล้วลอบมองเสี้ยวหน้าหล่อเหลาด้านข้าง ลิตไม่ได้นอนใจเขาเพราะยุ่งอยู่กับการเลือกเพลย์ลิสต์เพลง คิ้วของอาจารย์ดูยุ่งเหยิงเพราะต้องฟังสายตา พอเจ้าของรถกลับไปได้ตั้งสมาธิกับการขับรถ เสียงเพลงแนวอัลเทอร์เนทีฟก็ดังขึ้น

คนไม่ค่อยพูดอย่างนาฏยะไม่รู้ว่าจะพูดอะไร สุดท้ายก็ปล่อยให้เสียงเพลงทำลายความเงียบงัน ลิตอ้มเพลงไปตามจังหวะ มีบ้างบางครั้งก็แอบหันไปมองนาฏยะที่ยกเสื้อเข้าคลุมตัว มองเหม่อออกไปนอกตัวรถ

จนกระทั่งฟารัดติดลิ้นเข้าไปในซอยบ้านของนาฏยะได้ ลิตจึงเอ่ยปากขึ้นเป็นครั้งแรก

“เข้าไปในซอยลึกมั๊ย”

“ลึก”

“เหมือนจะมีแต่บ้านคนรวยเลย”

“ครับ คุณกลับรถตรงซอยข้างหน้านั้นก็ได้”

“ถึงแล้วเหอ”

“ตรงกำแพงสีขาวนั่นแหละบ้านผม”

ลิตมองตามปลายนิ้วเจ้านายที่ชี้ไปยังกำแพงบ้านหรือหลังหนึ่ง มันค่อนข้างมืดและดูเจียมกว่าบ้านหลังอื่นๆ มีเพียงไฟหน้าบ้านเท่านั้นที่เปิดทิ้งไว้

“ไม่มีใครอยู่เหอ”

“ผมอยู่คนเดียว”

“หือ?”

“เด็กบ้านแตกนะ พ่อกับแม่มีครอบครัวใหม่ ก็เลย...อยู่คนเดียว”

ลลิตเจียบ ทว่าวันนี้เขาเบรกรถไม่นุ่มนวลเอาเสียเลย

“อ้อ” ได้แค่ส่งเสียงรับคำในลำคอ ไม่แปลกใจแล้วว่าทำไม นาฏยะถึงมีบรรยากาศเหงาๆ ร่ายล้อมอยู่รอบตัว

แล้วไอ้บรรยากาศพวกนั้นก็ดันกระตุ้นความรู้สึกอยากปกป้องดูแลจากเขาได้ดีเสียด้วย

“ขอบคุณมากครับที่มาส่ง เลื่อนี่ผมจะซั๊กแล้วเอาไปคืนให้ นะครับ”

“ได้”

นาฏยะหยิบกระเป๋าเป้ขึ้นมาจากพื้นด้านล่าง พาดเสื่อคลุมของลลิตไว้ที่นอนแขนข้างหนึ่ง ผ่นหยุดตกไปสักพักใหญ่แล้ว ไม่จำเป็นต้องหาร่มมากางให้วุ่นวาย

ก่อนลงจากรถเจ้านายเอี้ยวตัวไปทางลลิตอีกครั้ง

“ขอโทษด้วยนะครับที่ไม่ได้เชิญเข้าไปในบ้าน พรุ่งนี้ผมเลี้ยงกาแฟคุณนะ รีบกลับได้แล้วครับ เดี่ยวคนที่บ้านจะรอนาน”

“งั้นไว้เจอกันพรุ่งนี้”

“พรุ่งนี้เจอกันครับ”

ก้าวเท้าลงจากรถเมื่อคิดว่าไม่หลงเหลืออะไรอย่างอื่นให้คุยต่อ นาฏยะรักษามารยาทด้วยการยื่นมองไฟท้ายรถของลลิตเคลื่อนที่ออกไปจนลับสายตา แล้วค่อยเปิดประตูเล็กติดกำแพงเข้าไปในบ้าน จัดการเปิดไฟจนสว่าง เปิดใช้งานเครื่องซักผ้าถังที่มีเสื่อเพียงตัวเดียวเท่านั้นที่ต้องซัก

ระหว่างรอเสื่อคลุมซักอบจนเสร็จ นาฏยะก็จัดการตัวเอง

กับกิจวัตรประจำวันที่ทำซ้ำจนเคยชิน คือการทำอาหารง่าย ๆ ในห้องครัว ออกมานั่งกินพร้อมดูทีวี ขึ้นไปอาบน้ำ ให้อาหารปลา ก่อนเพิ่มกิจกรรมใหม่ด้วยการกลับลงมาที่หลังบ้านเพื่อเอาเมล็ดลิตที่อบจนแห้งสนิทแล้วขึ้นไปรด...จากนั้นก็วิ่งกลับลงมาที่ชั้นล่างของตัวบ้านอีกทีเพื่อเอาเสื้อที่รีดเรียบร้อยแล้วไปแขวนไว้ในรถคันใหม่กันลืม

ไฟในบ้านปิดลงอีกครั้งในเวลาดึกสงัด เหลือแค่โคมไฟที่หัวนอนของนาญะกับแสงไฟจากตู้ปลาของสี่คุณ หนังสือปกอ่อนเล่มหนึ่งถูกพลิกเปิดอ่านไปไม่กี่หน้า พอนาฬิกาจิตตอลตรงปลายเท้าโชว์เวลาว่าเช้าวันใหม่ นาญะก็ปิดทั้งหนังสือ ปิดทั้งโคมไฟ ชุบซับตัวหาความอบอุ่นในมุมประจำ...

เขาไม่ใช่คนหลับยาก ปกติหัวถึงหมอนก็ไร้สติ

แต่วันนี้ดูเหมือนจะต่างจากทุกวัน อาการที่นาน ๆ จะเกิดสักครั้งอย่างอาการนอนไม่หลับจึงเกิดขึ้น

พลิกตัวออกจากการขดตัวติดกำแพง หงายมองเพดานสักพัก ก่อนลุกขึ้นนั่ง ยังไม่สว่างอีกก็คิดว่าจะต้องทำอะไรสักอย่าง นาญะเดินอ้อมชั้นหนังสือที่ตั้งติดเตียงไปทั้งตัวนอนคว่ำบนโซฟา

ใกล้โซฟามีตู้ปลาของสี่คุณ แสงนีออนจากตู้ช่วยให้เรามองเห็นรอบด้านชัดเจน

“อะไรคุณนี่ คุณบ่นอะไร ชี้นเหมือนไอ้ในเลย

“แล้วคุณต้นกับคุณอัยย์ทำไมยังไม่เลิกกิน กินเยอะ ชี้นเยอะ ชี้นติดกันยาวเป็นเมตรแล้ว

“คุณอินทะนอนแล้วเหอ อยู่นิ่งเสียว”

ส่งปลายนิ้วออกไปหยอกล้อกับสี่คุณทั้ง ๆ ที่ยังนอนคว่ำ ตายกเฉียงเป็นเอกลักษณ์มองเลยตู้ปลาไปอย่างไร้จุดหมาย

ริมฝีปากเอิบอิ่มได้รูปเหยียดกว้าง เผยคำพูดที่มีแต่สี่คุณ
เท่านั้นที่จะได้ยิน

“วันนี้เจ้านายของสี่คุณเจอคนใจดีด้วย เขาเป็นอาจารย์ภาค
เครื่องกล เจ้านายของสี่คุณเคยเห็นเขาอยู่กับต้นหนบ่อยๆ ไม่เคย
คุยกันหรอก คุยกันวันนี้นี่วันแรก เขาเลี้ยงน้ำเจ้านายของสี่คุณทั้งยัง
พามาส่งที่บ้านเพราะฝนตกหนัก ในรถแอร์เย็นเขาก็เอาเสื้อมาให้
คลุมไว้ ใจดีมาก ๆ เลยใช่ไหม เจ้านายของสี่คุณเอาแต่คิดถึงความคิด
ของเขาจนนอนไม่หลับเลยนะ”

พอพูดเยอะเข้าตาก็ชักจะปรือปรอย นาฏยะหัวเราะออกมา
เล็กน้อย เมื่อปลาทองคุณไฉ่ทำปากพะงาบ ๆ ตรงใกล้ ๆ ตู

ออกซิเจนผุดฟุ้งในอ่างน้ำ ฟองอากาศสม่าเสมอดล้ายยาน
นอนหลับขั้นดี นาฏยะชักจะเริ่มวงเข้าจริง ๆ เสียแล้วละ แต่ปากยังไม่
ยอมหยุดพูดคุย

“เขามีชีแมลงวันด้วย ตรงใต้ตา ปลายจมูก ต้นคอ...”

มโนภาพก่อนหลับไหลเป็นภาพชัด แม้ตาปิดสนิท ลมหายใจ
สม่าเสมอ ในหัวก็ยิ่งชัดเจจนถึงรอยยิ้มกดลึกช่วงมูมปาก คนใจดีของ
เจ้านายสี่คุณพูดคำว่า **งั้นไว้เจอกันพรุ่งนี้**

เป็นครั้งแรกเลยมั้งที่คนอย่างนาฏยะอยากให้อ่างพรุ่งนี้เร็ว ๆ

ฤดูฝนกับคนเหงาๆ...

'เจ้านาย' ชายหนุ่มเจ้าของใบหน้าไม่สบอารมณ์
เพราะความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวไม่ลงรอยกัน
วันๆ ก็มีแค่ปลาทองสี่คุณที่ตั้งชื่อตามเพื่อนสนิทในแก๊ง
คุณไม้ คุณต้นหน คุณอินทกะ และ คุณอัยย์
ต้องเหงาแค่นั้นถึงคุยกับปลาทองเป็นงานอดิเรก?!
แต่เจ้าตัวกลมไม่ทันสังเกตว่า...

ความเหวานั้นกำลังจะหมดไปพร้อมสายฝนพรำ
เมื่อ 'ลลิต' อาจารย์หนุ่มต่างภาควิชา
ขาประจำสนามบาสเดียวกับ 'ต้นหน'
ที่แอบฝากช็อกโกแลตมาให้คนติดหวานตลอดสี่ปี
เห็นมาดสุขุมนุ่มลึกตั้งประติมากรรมฝาผนัง
ใครเลยจะรู้ว่าอาจารย์กำลังคิดการใหญ่
ค่อยๆ คืบคลานเข้าไปเกาะกุมหัวใจ
คนเหงาเจ้าของปลาทองอย่าง 'แบบเนียน'

#แบบเนียน

"ผมมาคิดๆ ดูแล้ว ผมว่าผมพลาดที่ตกลงคบกับคุณ"
"ทำไม"
"คุณดูวางแผนเตรียมการมาดีจนน่ากลัวเกินไป"
"เปลี่ยนใจตอนนี้ก็ไม่ว่างแล้วนะ"

ทดลองอ่าน

24

สาระ: คุณค่า สูงใจ

สถาพรบุ๊คส์

www.satapornbooks.com

สำนักพิมพ์เครือสถาพรบุ๊คส์

ISBN 978-616-00-4102-2

9 786160 041022

มีจำหน่ายในรูปแบบ E-Book

320 หน้า

18+ เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

f DeepPublishingFan t @DeepPublishing